

10

říjen
2006

Košířský farní list

Říjen

JAK PROŽÍVAT EUCHARISTIÍ?

V tomto růžencovém měsíci znovu rozjímáme tajemné události ze života Pána Ježíše a Jeho panenské Matky modlitbou posvátného růžence, která často předchází slavení eucharistie – mši sv. Je to výborná příprava na naši nejvzácnější bohoslužbu. Povzbuzovali k ní také někteří papežové a mnozí učitelé duchovního života.

V poslední době byla tato příprava zvládnutěna připojením jednoho z pěti rozjímání v růženci světla, které zachycuje Kristovo ustanovení eucharistie. V encyklice Jana Pavla II: „Ecclesia de eucharistia“ se připomíná vnitřní rozpoložení Panny Marie v liturgickém slavení apoštolské církve: „Jak si můžeme představit Mariiny city, když slyšela z úst Petra, Jana, Jakuba a ostatních apoštolů slova Poslední večeře: „Toto je moje tělo, které se za vás vydává“ (Lk 22,19)? Ono tělo vydané v oběť a zpřítomněné pod svátostnými způsoby bylo totéž tělo, které ona počala ve svém lůně! Přijímat eucharistii muselo pro Marii znamenat téměř jako znovu přijímat v lůno ono srdce, které tepalo souhlasně s jejím, a znovu prožívat, co sama zakoušela pod křížem.“

V návaznosti na výklad o slavení mše svaté z předchozího farního listu na měsíc září se ještě jednou vracíme k tomuto tématu další úvahou o praktickém prožívání mše svaté.

Jako opora nám mohou sloužit čtyři základní body:

1) Předně přicházíme ke Kristu jako k svému **UČITELI**.

Začínáme úkonem kajícího a prosby. Vždyť jsme si dobře vědomi, že v našem životě jsou mravní nedostatky, hříchy a opomenutí dobra.

Pak slyšíme úryvky z Písma sv. a kněz nám je vykládá.

Na to odpovídáme vyznáním víry a prosbami (tzv. přímlovami).

Máme při tom v sobě vyvolat opravdovou a pokornou pozornost – k hlubšímu pochopení slova Božího.

2) Dále si chceme **osvojit postoj** našeho Mistra, Krista Pána **k životu**, a to je oslava Boha a služba Bohu celým naším životem.

Uvědomíme si v této chvíli celou svou činnost i svou bolest a obtíže, a předkládáme to všechno Bohu jako *svou* oběť. Nazýváme tento úkon **OBĚTOVÁNÍ**. Kněz v té chvíli drží před sebou na obětní misce chléb a kalich s vínem. Chléb představuje naši práci, a víno naše bolesti – slzy. Tento náš vnitřní postoj je to nejdůležitější z naší strany: kolik je v nás totiž ochoty k oběti pro Boha, nakolik chceme celou svou životní náplň Bohu oslavovat – nakolik obdržíme při této mši sv. přiměřenou **pomoc**, nám přiměřené ovoce z oběti Kristovy, a to při vyvrcholení mše sv.

Jistě si musíme přiznat, že naše pohnutky v jednání nejsou vždy dokonalé a ryzí, že jednáme často nikoliv s ohledem na Boha a jeho vůli, nýbrž ze sobeckých důvodů...

3) Naše osobní oběť je tedy vždy nedokonalá. Bohu milá a Boha skutečně důstojná je však **oběť dokonalá**, a tou je oběť Ježíše Krista. Tato oběť se koná ve chvíli nazvané: **PROMĚŇOVÁNÍ**. V kostele je při tom úplné ticho, zpěv, varhany i věřící ztichnou.

Co prožíváme v této chvíli my?

- a) V úžasu a v hluboké úctě se vnitřně klaníme Ježíši Kristu, obětujícímu se za nás.
b) Dále tuto oběť nabízíme Bohu, abychom Jej touto obětí oslavovali, jemu děkovali, jeho usmiřovali a jeho prosili.
c) Prosíme především, aby naše nedostatečná oběť, naše služba, byla také proměněna ve skutečnou hodnotu, před Bohem cennou. Prosíme tedy, aby naše minus bylo proměněno – pro záslušnou oběť Kristovu – v plus.

4) Aby v nás bylo proměňování trvalé, abychom se stávali víc a více **novými lidmi**, je třeba se s Kristem vnitřně co nejvíce sjednotit. A to je vyjádřeno v té části, které říkáme: *communio*, to je česky: *sjednocení* nebo „*přijímání*“. Kněz drží v ruce Tělo Kristovo a obrácen tváří k lidem říká: Hle, Beránek Boží, který snímá hříchy světa. Pak s úctou pokleká a přijímá tento svatý Pokrm duše. Podává také tento Pokrm těm, kdo jsou připravení přijmout.

My v té chvíli – ať přijímáme nebo ne – *toužíme* s celou vroucností, jaké jsme schopni, aby nás Kristus posílil tak, že budeme mít stejné smýšlení a stejné jednání jako On. Tedy skutečné vnitřní **SJEDNOCENÍ S KRISTEM JE OBSAHEM TÉTO CHVÍLE**.

Na závěr mše svaté kněz žehná věřící a posílá je se slovy: „Jděte ve jménu Páně“ – zanést Kristovu lásku a pravdu do prostředí, kam každého z nás Bůh umístil. Je to něco naprosto jiného než se zpívá v jedné písni ve slovech: „Sbohem má radosti“...

S Tím, kterého jsme přijali se neloučíme, ale jdeme s Ním do všech záležitostí našeho života podle příkladu Jeho panenské Matky, jak o tom rozjímáme také v tajemstvích posvátného růžence.

P. L.

Liturgický kalendář

Říjen 2006

1. neděle	26. neděle v mezidobí
2. pondělí	Památka svatých andělů strážných
4. středa	Památka sv. Františka z Assisi
6. pátek	Sv. Bruna, kněze První pátek v měsíci
7. sobota	Památka Panny Marie Růžencové
8. neděle	27. neděle v mezidobí
12. čtvrtek	Sv. Radima, biskupa
15. neděle	28. neděle v mezidobí
16. pondělí	Památka sv. Hedviky, řeholnice
17. úterý	Památka sv. Ignáce Antiochijského, biskupa a mučedníka
18. středa	Svátek sv. Lukáše, evangelisty
19. čtvrtek	Památka sv. Jana de Brébeufa a Izáka Joguele, kněží, a druhů, mučedníků
22. neděle	29. neděle v mezidobí Den modliteb za misie
23. pondělí	Památka sv. Jana Kapistránského, kněze
26. čtvrtek	Památka sv. Gilberta, řeholníka
28. sobota	Svátek sv. Šimona a Judy, apoštolů
29. neděle	Slavnost VÝROČÍ POSVĚCENÍ KOSTELA NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE
31. úterý	30. neděle v mezidobí Sv. Wolfganga, biskupa

sv. Wolfgang, biskup

Oznámení

- **Na sobotu 7. října se připravuje farní výprava na Křivoklátsko.** Odjezd účastníků autobusem bude v 8.00 hod. od kostela sv. Jana Nepomuckého. V programu zájezdu je mše sv. v 9.30 hod. v rakovnickém kostele sv. Bartoloměje s prohlídkou dalších vzácných míst města Rakovníka. Po společném obědě v Divadelní restauraci se odpoledne přesuneme na hrad

Křivoklát. Návrat domů se předpokládá do 19.00 hod. Večerní mše sv. v kostele sv. Jana i biblická katecheze z těchto důvodů nebudou.

- **Promítání filmu o životě Matky Terezy, velké misionářky Boží lásky**, se uskuteční v sobotu 14. října po mši sv. ve farním sále u sv. Jana Nep.
- **Biblická katecheze zachycující život Pána Ježíše bude pokračovat v sobotu 21. října po večerní mši sv. ve farním sále u sv. Jana Nep.**
- **Během celého měsíce října jsou všichni srdečně zváni na modlitbu posvátného růžence přede mši sv.**

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel košířských kostelů, konané 8. září 2006 v kostele Nejsvětější Trojice v Košířích

Přítomní: P. Lohelius, Václav Funda, Jan Havel, Stanislav Hojek, Jan Nekula a Stanisl. Dobeš

Program:
1. Kontrola zápisu z minulé schůze
2. Práce s údržbou kostelů – technické záležitosti
3. Farní aktivity, diskuse, volná rozprava

Ad 1. Bylo konstatováno, že práce u sv. Jana proběhly úspěšně v celém předpokládaném rozsahu, tj. byla provedena výměna vadného odtokového potrubí dešťové vody ze střechy v JZ rohu střechy, a následné vymalování kaple Božího hrobu, její předsíně, zčásti i schodiště na kůr a zadní stěna kůru, byly vymalovány také boční niky uvnitř chrámu, v nichž je instalována Křížová cesta, od sochy sv. Jana až po kazatelnu, po obou stranách chrámové lodi.

Ad 2. Výbor dále projednal pořadí dalších údržbářských a technických prací, které je třeba realizovat. Je to nyní především provedení GO varhan u Nejsv. Trojice, kterou provede fa. pana Antona Habětína. Administrativní překážky k započetí práce na GO varhan se postupně podařilo překonat.

Následuje záležitost instalace vyhřívacího zařízení do lavic u sv. Jana. Tam budou pořízeny vyhřívané rohože, jejichž dodání a související elinstalační práce však závisí na předchozím shromáždění dostatečné finanční rezervy. Její výši sdělí výboru k projednání předseda na příští schůzce, podle obdržení cenových návrhů dodavatelských firem.

Další potřebné opravy a jiné zvelebovací akce budou prováděny podle potřeby a zejména s ohledem na to, jak je bude možno financovat.

Ad 3. Plánovaný zájezd do Rakovníka a na Křivoklát, se uskuteční v sobotu 7. října tr. s odjezdem v 8,00 hod od sv. Jana. Přípravě a zejména propagaci tohoto zájezdu věnujme nyní co největší pozornost, aby byl v dostatečném předstihu zajištěn potřebný počet účastníků tohoto poutního zájezdu.

Podle předchozího záměru bude pokračovat seriál populárních přednášek na obecně žádoucí témata. V listopadu vystoupí náš farník, stav Jan Havel s přednáškou o době vydání pastýřského listu „V hodině velké zkoušky“.

Příští schůze výboru bude v pátek 13. října 2006 v domečku u Nejsv. Trojice, jak je obvyklé, tedy po večerní mši sv.

V průběhu jednání zaznamenal:

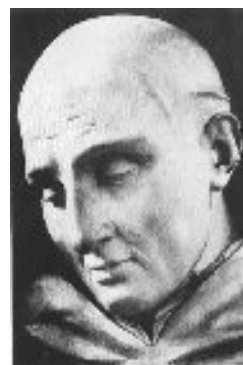
Stanislav Dobeš

Naši světcí

**Sv. Bruno, kněz, zakladatel řádu
(památka 6. října)**

Sv. Bruno se narodil v Kolíně nad Rýnem okolo r. 1035. Studoval nejdříve v Kolíně na koleji, ale ještě v mladém věku odešel studovat do Remeše. Tamější katedrální škola s ředitelem Herimanem byla věhlasná. V té době ještě nebyly univerzity a katedrální školy byly nejvyšším stupněm škol. Tam ukončil svá klasická studia a studoval dále teologii, zejména Písmo svaté a Církevní Otce. Po dokončení studia se vrátil do Kolína, byl ustanoven kanovníkem u sv. Cuniberta a pravděpodobně tam byl vysvěcen na kněze.

V r. 1056 ho biskup Gervais zavola zpátky do Remeše, aby pomáhal vést školu. Za dva roky se stal jejím ředitelem. Skoro dvacet let udržoval prestiž, kterou škola dosáhla pod vedením dřívějších slavných učitelů. Mezi jeho žáky byl Eudes ze Chatillonu, pozdější papež Urban II, kardinál Rangier, biskup z Reggia, biskup Robert i další význační mužové. R. 1075 byl ustanoven kancléřem remešské církve a věnoval se hlavně správě diecéze. Mezitím byl biskup Gervais vystřídán

biskupem Manassem, mužem nehodným a násilné povahy. Sv. Bruno se s ním dostal do dlouhodobého sporu. V té době se sv. Bruno se dvěma druhy rozhodl opustit světské prostředí a nastoupit dráhu zasvěceného života. Uskutečnili to později r. 1080.

První myšlenka byla připojit se ke komunitě bratří, kteří žili v Molesme v Burgundsku pod vedením sv. Roberta. Z tohoto společenství pak vznikl r. 1098 cisterciácký řád. Ale Bruno poznal, že to není jeho povolání a odešel s šesti dalšími bratry k Hugonovi, biskupovi v Grenoblu, který snad býval také jeho žákem. Ten je dovedl do divokého místa v savojských Alpách, zvaném Grand Chartreuse, latinsky Cartusia, a tam je usadil. Zbudovali malý klášter, kde žili v ústraní a chudobě, plně se věnovali modlitbě a studiu. Biskup Hugo je často navštěvoval.

V r. 1088 se stal papežem Urban II., Brunův žák a stoupenec reformních myšlenek Řehoře VII., a ten povolal Bruna do Říma. Působil tam jako papežův rádce, i když nezastával na papežském dvoře žádné oficiální místo. Spolupracoval jistě při svolání několika italských konciliů.

Zanedlouho po příchodu sv. Bruna do Říma musel však papež uprchnout do jižní Itálie před vojsky císaře Jindřicha IV. a protipapeže. Tam ho chtěli zvolit arcibiskupem v Reggiu. To nebylo v soulase s jeho plány a proto navrhl za arcibiskupa svého žáka Rangiera. Jeho snahou byl život v odlehlosti a v modlitbě. Chtěl se vrátit do Chartreuse. Papež ho však chtěl mít na blízku, ale dovolil mu založit klášter. Místem jeho nového útulku bylo východní úbočí hor v Kalábrii v diecézi Squillace. Seznámil se s místním pánem hrabětem Rogerem a ten ho navštěvoval a podporoval. S jeho podporou založil další klášter sv. Štěpána r. 1091. Tam pak žil až do své smrti.

Okolo roku 1100 jeho přátelé a příznivci odcházeli z tohoto světa a naplnily se i dny sv. Bruna. Před smrtí vyznal katolickou víru. Po jeho smrti 6. října 1101 jeho žáci ocenili jeho velkého ducha modlitby, krajní umrtvování a synovskou úctu k Panně Marii.

Formálně nebyl svatořečen. Jeho uctívání bylo schváleno papežem Lvem X. pro kartouzský řád a papežem Řehořem XV. pro celou církev. Je populárním světcem v jižní Itálii.

Jako spisovatel a zakladatel řádu je důležitou osobností jedenáctého století. Napsal komentáře k Žalmům a k epistolám sv. Pavla, ale málo se zachovalo. Význam jako zakladatele řádu je v tom, že založil řád, který spojil prvky poustevnické se životem ve společenství. Řeholi řádu nenapsal, ale zanechal instrukce, podle nichž později vznikla. Řád se šířil ze dvou středisek, z Grand Chartreuse u Grenoblu a z jižní Itálie. Tato dvě pojetí řádu se trochu lišila. Jihoitalská větev se v r.1191 spojila s cisterciáky.

Kláštéry kartuziánů, zvané kartouzy, jsou postaveny tak, že kolem dvora jsou domky – cely, případně se zahrádkou, v nichž mniši žijí v samotě. Mniši zachovávají přísný půst od masa a zachovávají mlčení. Scházejí se jen na některé denní modlitby. Společné jídlo v refektáři je jen výjimečně. Nekonají veřejná kázání, ale věnují se spisovatelské činnosti. Představený kartouzy je převor. První a hlavní patronkou domů kartuziánů je Panna Maria. Pro svou přísnost nebyl řád nikdy příliš početný, ale také nemusel být nikdy reformován. Dnes je na světě asi 20 mužských konventů. (Srv. Internet <http://www.chartreux.org>)

Kartuziáni nosí bílý hábit s bílým koženým řemenem, široký bílý škapulíř, kapuci a černý plášť.

První kartuziánský klášter v Čechách byl založen až Janem Lucemburským r. 1342 v Praze za Újezdskou branou na území Smíchova. Trval však jen do r. 1419. Den po smrti Václava IV. byli mniši odvedeni na staroměstskou radnici a druhý den byl klášter vypálen. Stavební materiál byl postupně rozebrán. Pozdější pokusy o jeho obnovu se nezdařily. Dnes nám ho připomíná jen název Kartouzské ulice.

Další kláštéry byly v Brně Králově Poli, v Tržku u Litomyšle, který později přešel do Dolan u Olomouce a do Olomouce. Známa (v poslední době spíše nechvalně) je kartouza ve Valdících u Jičína. Poslední tři domy zanikly za Josefa II. r. 1782.

*Prameny: Cath.Encycl., Heiligenlexikon,
Český kalendář světců, Encykl. českých klášť.*

M.P.

ALTÖTTING 11. ZÁŘÍ 2006 S PAPEŽEM BENEDIKTEM XVI.

Člověk žije z nezasloužených darů – z milostí. Jedna z nich mi byla dopřána návštěvou bavorského poutního místa – Altöttingu během nedávné cesty papeže Benedikta XVI. do Německa. Toto nádherné posvátnou křesťanskou tradicí a architekturou dýchající město je asi v polovině cesty mezi bavorskými městy Passau a Mnichov. Jen několik kilometrů na východ směrem k Passau leží papežovo rodné sídlo –MarktI.

Spolu s naším panem převorem Bohuslavem a ještě dvěma strahovskými spolubratry kněžími jsme se do Altöttingu vypravili díky obětavé pomoci jeho přátel žijících v Passau, kteří nám obstarali

všechny úřední náležitosti. Ubytování jsme měli zajištěno kousek od centra v exercičním domě u sester Svatého kříže. S nezbytnou legitimací účastníků jsme se brzy ráno 11. září 2006 odebrali na hlavní náměstí – Kappelplatz do příslušného sektoru, kde jsme spolu s deseti tisíci poutníků většinou z okolního Bavorska očekávali přilet a příjezd nejvyššího pontifika. Přípravný program byl propojen modlitbami, zpěvy a reportážemi.

Papežská mše sv. ke cti Panny Marie zachycovala hlavní pilíře katolické zbožnosti: Eucharistii, Marii a papeže. Na začátku bohoslužby byla do prostoru slavení eucharistie na vysuté podium přenesena místní altöttingská socha Bohorodičky. Na závěr mše sv. byla zase přenesena zpátky v eucharistickém průvodu s papežem na původní místo do kostela, kde se konala krátká adorace. A ještě bych se s Vámi rád podělil o radost z papežovy promluvy, která zazněla při bohoslužbě.

Drazí bratři a sestry!

V prvním čtení, responsoriu a evangeliu z tohoto dne se třikrát v různých souvislostech setkáváme s Marií, Matkou Páně, jako osobou, která se modlí. Ve Skutcích apoštolů ji nacházíme ve společenství apoštolů, kteří se shromáždili ve Večeřadle a vzývají Pána, který vstoupil k Otci, aby splnil svůj příslib: „Budete pokřtěni Duchem svatým za několik málo dní“ (Sk 1,5). Maria vede Církev rodící se v modlitbě; je jakoby zosobněnou modlící se Církví. A takto spolu s velkým společenstvím svatých a v jejich středu stojí dnes znovu před Bohem a přimlouvá se za nás u jeho Syna, aby znovu seslal svého Ducha na Církev a

svět a obnovil tvář země.

Odpovídáme na toto čtení spolu s Marií zpěvem velkolepého hymnu, který pronesla, když jí Alžběta pro její víru nazvala blahoslavenou. Je to modlitba díkůvzdání, radosti v Bohu, dobrořečení za jeho velké skutky. Tón tohoto hymnu vysvítá hned z prvního slova: „Velebí má duše – tzn. vyvyšuje – Pána“. Vvyšovat Boha znamená dávat mu prostor ve světě, ve vlastním životě, nechat jej vstoupit do svého času a do našeho jednání: to je nejhlubší podstata pravé modlitby. Kde se Bůh stává velkým, tam se člověk nestává malým: člověk se tam stává velkým a svět zářivým.

V evangelním úryvku se Maria obrací ke svému synu s prosbou ve prospěch přátel, kteří se ocitají v těžkostech. Na první pohled to může vypadat jako zcela lidský rozhovor mezi Matkou a Synem, neboť je také dialogem plným lidskosti. Nicméně Maria se obrací k Ježíši nejenom jako k člověku, na jehož fantazii a ochotu pomoci spoléhá. Ona svěřuje lidskou potřebu jeho moci; moci, která překračuje lidskou dovednost a schopnost. V dialogu s Ježíšem ji tak vidíme skutečně jako Matku, která prosí a přimlouvá se. Stojí za to jít trochu hlouběji v naslouchání tohoto evangelního úryvku: abychom lépe pochopili Ježíše i Marii, ale také právě proto, abychom se od Marii naučili správně se modlit. Maria se neobrací na Ježíše s vlastní žádostí. Říká jenom: „Už nemají víno“ (J 2,3). Svatba ve Svaté zemi se slavila po celý týden, účastnila se celá obec a zkonsumovalo se tedy velké množství vína. Novomanželé se tedy ocitají v těžkostech a Maria to prostě Ježíšovi řekne. Neříká Ježíši, co by měl dělat. Nežádá nějakou přesnou věc, a vůbec nežádá, aby udělal zázrak, kterým by opatřil víno. Jednoduše svěřuje záležitost Ježíšovi a ponechává na něm rozhodnutí, co dělat. V prostých slovech Ježíšovy Matky tak vidíme dvě věci: z jedné strany citlivou péči o lidi, mateřskou pozornost, s níž upozorňuje druhé na obtížnou situaci; vidíme její srdečnou dobrotu a její ochotu pomoci. Toto je Matka, k níž putují celé generace lidí sem do Alttöttingu. Jí svěřujeme naše starosti, potřeby a tíživé situace. Dobrota Matky, která je připravena pomoci a které se svěřujeme, je tady v Písmu svatém vidět poprvé. Avšak k tomuto prvnímu, nám všem velmi důvěrnému aspektu se pojí ještě jeden, který nám snadno uniká: Maria ponechává všechno Pánově soudu. V Nazaretu odevzdala svou vůli tím, že ji ponořila do vůle Boží: „Hle, jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle Tvého slova“ (Lk 1,38). Toto je její trvalý základní postoj. A takto nás učí se modlit: nechtít potvrdit naši vůli a naše přání před Bohem, ale ponechat Jemu, aby rozhodnul, co chce udělat. Od Marie se učíme dobrotě, připravené pomáhat, ale také pokoře a velkodušnosti v přijímání vůle Boží v důvěře, že Jeho odpověď bude naším pravým dobrem.

Můžeme-li v tomto světle velmi dobře porozumět Mariiným slovům a postojí, je nám naopak obtížné pochopit Ježíšovu odpověď. Už oslovení se nám nelíbí: „Ženo“ – proč neříká: matko? Toto oslovení ve skutečnosti vyjadřuje Mariino postavení v dějinách spásy. Odkazuje k budoucnosti, k hodině Ukřižování, kdy jí Ježíš říká: „Ženo, hle, tvůj syn – synu, hle tvá matka!“ (srv. J 19,26-27). V předstihu tak poukazuje na okamžik, kdy tuto Ženu, svou matku, učiní matkou všech svých učedníků. Z druhé strany toto oslovení evokuje vyprávění o stvoření Evy: Adam se jako lidská bytost uprostřed stvoření a s celým jeho bohatstvím cítí osamocen. Je proto stvořena Eva, a v ní nachází družku, po níž toužil a nazývá ji „ženou“. V Janově evangeliu tak Maria představuje novou, definitivní

ženu, družku Vykupitele, naši Matku: oslovení zdánlivě tak málo srdečné naopak vyjadřuje velikost jejího poslání.

Ještě méně se nám však líbí zbytek odpovědi, kterou Ježíš v Káni dává Marii: „Co mi chceš, ženo? Ještě nepřišla má hodina“ (J 2,4). Chtělo by se nám namítnout: má právo po tobě chtít cokoli! To ona ti dala tělo a krev, tvé tělo. A nejenom tvé tělo: svým „ano“ vycházejícím z hloubi srdce tě vnesla do svého lůna a s mateřskou láskou tě přivedla k životu a uvedla do společenství lidu Izraele. Mluvíme-li takto s Ježíšem, jsme již na správné cestě k pochopení jeho odpovědi. Poněvadž to všechno má naši mysl připomenout, že v Písmu svatém existuje paralelismus s dialogem, který Maria měla s Archandělem Gabrielem, když říká: „Ať se mi stane podle tvého slova“ (Lk 1,38). Tento paralelismus se nachází v listě Židům, který nám slovy Žalmu 40 podává dialog mezi Otcem a Synem – onen dialog, kterým se začíná vtělení. Věčný Syn říká Otcovi: „Dary ani oběti jsi nechtěl, ale připravils mi tělo.. Tady jsem... abych plnil, Bože, tvou vůli“ (Žid 10,5-7; srv. Ž 40,6-8). Toto Synovo „ano“: přicházím, abych plnil tvou vůli“ a Mariino „ano“: „Ať se mi stane podle tvého slova“ – toto dvojí „ano“ se tak stává jediným „ano“, a tak se v Marii Slovo stává tělem. V tomto dvojím „ano“ se poslušnost Syna stává tělem, Maria mu dává tělo. „Co mi chceš, ženo?“ Oba spolu mají v hloubi společné toto dvojitě „ano“, jejichž shodou nastalo vtělení. Právě v tomto bodě nastala jejich nejhlubší jednota, na niž Pán svým slovem poukazuje. V tomto společném „ano“ na vůli Otcovu se nachází řešení. Musíme se vydat i my k tomuto bodu. Odtamtud plyne odpověď na naše otázky.

Černá madonna z
Altöttingu

Vydeme-li odtud porozumíme také druhé části Ježíšovy odpovědi: Ještě nepřišla má hodina“. Ježíš nejdá nikdy pouze sám od sebe; nikdy aby se zalíbil druhým. Jedná vždy, vycházejíc od Otce, a právě to jej spojuje s Marií, protože do této jednoty vůle s Otcem chtěla i ona vložit svou prosbu. Proto po Ježíšově odpovědi, která tuto prosbu jakoby odmítá, může překvapivě a prostě říci služebníkům: „Udělejte všechno, co vám řekne!“ (J 2,5). Ježíš nedělá nějaký zázrak, nehraje si se svou mocí v záležitosti, která je v podstatě docela soukromá. Nechává vzniknout znamení, kterým ohlašuje svou hodinu, hodinu sňatku, jednoty mezi Bohem a člověkem. On jednoduše „neprodukuje“ víno, ale proměňuje lidský sňatek na obraz božského sňatku, k němuž zve Otec prostřednictvím Syna a v němž On dává plnost dobra. Svatba se tak stává obrazem Kříže, na kterém Bůh posouvá svou lásku až do krajnosti, když dává sebe sama v Synově těle a krvi – v Synovi, který ustanovil Svátost, kterou se nám po všechny časy dává. Tím je tato potřeba vyřešena opravdu božsky a původní prosba je dalekosáhle překonána. Ježíšova hodina ještě nepřišla, ale ve znamení proměnění vody ve víno, ve znamení slavnostního daru tento okamžik jeho hodinu předchází.

Jeho definitivní „hodinou“ bude jeho návrat na konci časů. On však tuto hodinu neustále předchází v Eucharistii, v níž ta hodina vždy nadchází. A stále znovu tak činí na přímělu své Matky, na přímělu Církve, která jej vyzývá v eucharistické modlitbě: „Přijď, Pane Ježíši!“ V kánonu Církve vždy znovu vyzývá anticipaci této hodiny, prosí, aby přišla již nyní a dostala se nám. Chceme se tak nechat vést Marií, milostnou Matkou z Altöttingu, Matkou všech věřících k Ježíšově „hodině“. Prosme Ho o dar, abychom Jej stále více uznávali a chápali. A nepřipustíme, aby přijímání bylo redukováno pouze na okamžik obdržení Eucharistie. On zůstává přítomen ve Svaté Hostii a stále nás očekává. Adorace Pána v Eucharistii našla v Altöttingu nový útulek ve staré pokladnici. Maria a Ježíš jdou společně. Jejím prostřednictvím chceme zůstat v dialogu s Pánem a učit se tak jej lépe přijímat. Svatá Matko, pros za nás, jako jsi v Káni prosila za manžele! Stále znovu nás přiváděj k Ježíši! Amen.

ÚMRTÍ

Se zármutkem v srdci, ale také s nadějí ve věčný život sdělujeme touto cestou všem košířským farníkům, že z našeho pozemského domova se odebrala na věčnost naše věrná, pracovitá a obětavá sestra **Ludmila Klofáčová**. Dokud jí síly stačily, starala se s mimořádnou láskou a nasazením o kostel sv. Jana Nepomuckého. Kéz jí dobrotivý Bůh bohatě odměnil za její poctivou službu. Rozloučili jsme se s drahou zesnulou 26. září 2006, ale nezapomeneme na ni u oltáře a budeme se těšit na budoucí shledání. R.I.P.

Vydává:**Redakční rada:****Uzávěrka:****Náklad:****Internet:**

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger

15. každého měsíce

170 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>**Neprodejné**